

Põhikohtuasja pooled

Apellant: Asociación Española de Productores de Vacuno de Carne – ASOPROVAC

Vastustaja: Administración General del Estado

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määruse (EL) nr 1307/2013⁽¹⁾ artiklit 4 ja artikli 32 lõiget 2 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määruse (EL) nr 1306/2013⁽²⁾ artiklit 60 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusaktid nagu kuninga dekreet nr 41/2021, millega sätestatakse selleks, et vältida kunstlike tingimuste tekitamist riigi omandis ja ühiskasutuses olevate püsirohumaade kontsessioonilepingu alusel kasutusse andmisel toetusesaajatele, kes neid ei kasuta, et karjatamine on lubatud ainult juhul, kui seda tehakse põllumajandusettevõttele kuuluvate loomadega.
2. Kas nimetatud määruse (EL) nr 1306/2013 artiklit 60, milles käsitletakse toetuse saamiseks kunstlike tingimuste tekitamist, tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusaktid nagu kuninga dekreet nr 41/2021, millega kehtestatakse eeldus, et toetuse saamiseks on tekitatud tingimused kunstlikult juhul, kui riigi omandis ja ühiskasutuses olevatel püsirohumaadel karjatatakse loomi, mis ei kuulu toetuse taotleja põllumajandusettevõttele.
3. Kas viidatud määruse (EL) nr 1307/2013 artikli 4 lõike 1 punkti c tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusaktid nagu kuninga 19. detsembri 2014. aasta dekreet nr 1075/2014, mille kohaselt ei saa põllumajandusmaal karjatamist lugeda tegevuseks, millega säilitatakse nimetatud põllumajandusmaad karjatamiseks sobilikus seisukorras.
4. Kas viidatud määruse (EL) nr 1307/2013 artikli 4 lõike 1 punkti c tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusaktid nagu kuninga 19. detsembri 2014. aasta dekreet nr 1075/2014, mille kohaselt isikud, kellel on mitte ainuisikuliselt neile kuuluv õigus karjatada ühiskasutuses olevatel maatükkidel, mis ei kuulu nimetatud isikutele, ja kes annavad selle õiguse kolmandale isikule, et viimane kasutaks püsirohumaad oma karja toitmiseks, ei tegele nimetatud artikli 4 lõike 1 punkti c alapunktis i ette nähtud põllumajandusliku tegevusega.
5. Kas määruse (EL) nr 1307/2013 viidatud artikli 4 lõike 1 punkte b ja c tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusaktid nagu kuninga 19. detsembri 2014. aasta dekreet nr 1075/2014, mille kohaselt isikuid, kellel on mitte ainuisikuliselt neile kuuluv õigus karjatada ühiskasutuses olevatel maatükkidel, mis ei kuulu nimetatud isikutele, ei saa pidada nimetatud püsirohumaad haldajateks, mille suhtes nimetatud karjatamisõigus kehtib, et viia läbi tegevusi, millega säilitatakse nimetatud põllumajandusmaad karjatamiseks sobilikus seisukorras.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määrus (EL) nr 1307/2013, millega kehtestatakse ühise põllumajanduspoliitika raames toetuskavade alusel põllumajandustootjatele makstavate otsetoetuste eeskirjad ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EÜ) nr 637/2008 ja (EÜ) nr 73/2009 (ELT 2013, L 347, lk 608).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määrus (EL) nr 1306/2013, ühise põllumajanduspoliitika rahastamise, haldamise ja seire kohta ning millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EMÜ) nr 352/78, (EÜ) nr 165/94, (EÜ) nr 2799/98, (EÜ) nr 814/2000, (EÜ) nr 1290/2005 ja (EÜ) nr 485/2008 (ELT 2013, L 347, lk 549).

Euroopa Komisjoni 24. novembril 2022 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda laiendatud koosseisus) 14. septembri 2022. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-371/20 ja T-554/20: Pollinis France versus komisjon

(Kohtuasi C-726/22 P)

(2023/C 112/24)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: S. Delaude, C. Ehrbar ja G. Gattinar.)

Teine menetlusosaline: Pollinis France

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- mõista teiselt menetlusosaliselt välja kohtuasjades T-371/20 ja T-554/20 ning käesoleva apellatsioonkaebuse läbivaatamisel tekkinud kulud.

Väited ja peamised argumendid

Euroopa Komisjon esitab apellatsioonkaebuse toetuseks kaks väidet.

1. Üldkohus tõlgendas vääralt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus kasutatud väljendit „küsimus, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud“.

Üldkohus tõlgendas vääralt väljendit „küsimus, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud“, kui ta kohaldas artikli 4 lõike 3 esimest lõiku küsimustele, mida institutsioonis arutatakse või hakatakse lähemal ajal arutama.

2. Üldkohus rikkus õigusnormi kui ta asus seisukohale, et „dokumendi avaldamine kahjustaks oluliselt institutsiooni otsustamisprotsessi“ määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõike tähenduses. Teine väide koosneb kahest osast.

Esiteks, Üldkohus asendas vaidlustatud otsusest tuleneva tõlgenduse enda omaga ja esitas vastuolulised põhjendused.

Teiseks, Üldkohus eksis asudes seisukohale, et hindamisel kas „dokumendi avaldamine kahjustaks oluliselt institutsiooni otsustamisprotsessi“ ei ole asjakohane Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus (Euroopa Liidu) nr 182/2011, millega kehtestatakse eeskirjad ja üldpõhimõtted, mis käsitlevad liikmesriikide läbiviidava kontrolli mehhanisme, mida kohaldatakse komisjoni rakendamisoluliste teostamise suhtes, ja komiteede standardkoduks. Lisaks ei kohaldanud Üldkohus asjaolusid hinnates asjakohaseid õiguslikke kriteeriume ega hinnanud tõendite kogumi kõiki asjakohaseid tegureid.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal de première instance de Liège (Belgia) 2. detsembril 2022 – Casino de Spa SA jt

(Kohtuasi C-741/22)

(2023/C 112/25)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal de première instance de Liège

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Casino de Spa SA jt

Vastustaja: État belge (SPF Finances)

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 135 lõike 1 punkti i ja neutraalse maksustamise põhimõtet tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus see, et liikmesriik kohtleb erinevalt internetiloteriisid, mida korraldab avalik-õiguslik asutus Loterie nationale ning mis on käibemaksust vabastatud, võrreldes teiste interneti hasartmängudega, mida korraldavad eraõiguslikud ettevõtjad ja mis on käibemaksuga maksustatavad, eeldusel, et tegemist on sarnaste teenuste osutamisega?